

C
KONTRA

1/2003

Kontra-C (aikaisemmin Basisti)

Suomen kontrabassoklubi ry:n jäsenlehti

22. vuosikerta.

Ensimmäinen lehti julkaistiin vuonna 1982

Painos 150 kpl

Päätoimittaja: Miika Asunta (vt.)

Toimituskunta: Yhdistyksen hallitus

Taitto: Miika Asunta

Mainossihteeri: Katri Tuomennoro

Kopiointi ja
jakelu: Reijo Jukarainen
Kerasivu Oy
tulostus@kerasivu.fi
puh. (09) 294 8383

ISSN 0780-5519

Sisällysluettelo

Olet tässä	2
Pääkirjoitus	3
Viritysmittarivertailu	4
Bassonsoitto on asennelaji	10
Vuoden basisti 2003	11
Virikkeiden haussa Brittimaasta	12
Kevätkokouskutsu	14

Suomen kontrabassoklubi ry.

Perustettu vuonna 1976

Hallitus 2003

Puheenjohtaja

Miika Asunta
(045) 677 7842 miika.asunta@saunalahti.fi

Varapuheenjohtaja, Taloudenhoitaja

Sami Koivukangas
(041) 539 1873 sami.koivukangas@pp.htv.fi

Sihteeri

Johannes Raikas
(050) 380 7603 johannes.raikas@helsinki.fi

Tuure Koski
(040) 551 5311 tuure.koski@kolumbus.fi

Anna Rinta-Rahko
(050) 587 3010 arinta@siba.fi

Taru Tiisanen
(040) 583 3212 taru.tiisanen@kolumbus.fi

Ville Väätäinen
(040) 776 5276

Kansi: Klubin ensi vuonna järjestettävän laskiaistapahtuman ennakkotunnelmia. Puheenjohtaja näyttää mallia. Kuva: Sami Koivukangas

Kontra-C on Suomen kontrabassoklubi ry:n jäsenlehti, johon jokainen jäsen voi antaa myös omia artikkeleitaan julkaistavaksi. Jutut lähetetään toimitukseen mieluiten sähköpostitse. Suositeltavin tiedostomuoto on Microsoft Word. Konekirjoitusliuskoja ja selviä käsinkirjoitettuja tekstejä otetaan vastaan postitse.

Aineisto toimitetaan suoraan taittajalle:

Miika Asunta
Helsinginkatu 42 a 29
00530 HELSINKI
miika.asunta@saunalahti.fi

Pääkirjoitus

Sananen koulutuspolitiikasta

Jossakin puolivakavassa julkaisussa takavuosina määriteltiin koulutuspolitiikka jokseenkin seuraavasti: ”Soutamista ja huopaamista jo 1970-luvulta.” Määritelmä ei toki ole aivan pätevä, onhan nyt edetty aivan erilaiseen tilanteeseen kuin jokunen vuosikymmen sitten vallinnut.

Koulutuspolitiikkaan liittyy läheisesti sosiaalipolitiikka siltä osin, että nykyään opiskelija saa valtiolta ilmaista rahaa, opintotukea. Tämähän on erinomainen asia, vaikka opiskelijat jatkuvasti marisevatkin tuen pienuudesta. Toisaalta marina on täysin oikeutettua; jos opiskelijat vain olisivat nykyiseen tilanteeseen tyytyväisiä, se ei missään tapauksessa paranisi. Tottahan toki pyrkimys opiskeluolosuhteiden paranemiseen edelleen on nähtävä myönteisenä asiana.

Toinen pitkän aikavälin muutos on, että tutkintojen ja yksittäisten kurssien laajuutta mitataan opintoviikoilla. Tällä tavoin voidaan verrata keskenään eri opinahjoissa suoritettavien tutkintojen ja kurssien laajuuksia ja melko joustavasti jopa sisällyttää yhteen tutkintoon eri paikoissa tehtyjä opintoja. Hyvä.

Edellä mainitut seikat on myös osattu ynnätä ja onkin niin, että opintotukea saa vain, jos opintorekisteriin kertyy opintoviikkoja. Oikeudenmukaista tämäkin, eihän ole kohtuullista se, että tukea voisi nostaa silkasta kattoon syljeskelystä.

Teoriassa kaikki on siis hyvin, mutta todellisuus näyttää taas hiukan toiselta. Taidealoilla opiskelu ei välttämättä suju saman mallin mukaan kuin useimmilla muilla aloilla. Olen tässä viime vuosina seurailut sivusta musiikkialan ammattikorkeakouluopiskelijoiden touhuja ja kuunnellut heidän murheitaan. Soitonopiskelijoiden työ koostuu suurelta osalta henkilökohtaisesta soitonharjoittelusta ja sen mitoitaminen opintoviikkosuorituksiksi on hiukan ongelmallista. Perinteisesti kurssitutkinnon suorittamisesta on paukahtanut kerralla aimo läjä ovareita. Kun nyt kuitenkin pitäisi vuosittain saada tietty määrä opintoviikkoja, jottei opintotuki katkeaisi, opiskelijat ovat siinä tilanteessa, että heitä ei enää kiinnosta juurikaan se, mistä opintoviikot tulevat. Pääasia on, että tulevat. Ja mitä helpommalla opintoviikon saa, sitä parempi, sillä opintoviikoilla saa rahaa.

Tilannehan on aika lailla vinksallaan, jos opiskelu nähdään sellaiseksi toiminnaksi, jonka tarkoitus on elättää ihminen. Kai sen tarkoitus on pikemminkin kartuttaa niitä tietoja ja taitoja, joita opiskelija uskoo elämänsä varrella tarvitsevansa. Ei pitäisi tukipolitiikan ajaa ihmisiä päättömään opintoviikkojen metsästämiseen näiden tietojen ja taitojen metsästäminen sijaan. Kohtuullista olisi kai, että opintoviikkokertymää tarkasteltaisiin pitemmällä (useamman vuoden) aikavälillä ja sitten perittäisiin mahdollisesti liikaa maksetut tuet takaisin. Tällöin opiskelija voisi keskittyä keräämään opintoviikkonsa tarkoituksenmukaisista kursseista.

Toinen koulutuspoliittinen, julkisuudessa esillä ollutkin ongelma on muusikoiden kouluttaminen työttömiksi. Joka kylässä annetaan musiikin ammatikoulutusta, mikä tietysti kiehtoo ammatinvalintansa pohtivaa nuorisoa; onhan musiikki sellainen asia, johon harrastaja kyllä rakastuu, ja voi sitä autuutta, jos sen kanssa saisi koko loppuikänsä tehdä töitä ihan ammatikseen!

Olemassa olevia työpaikkoja vain ei riitä kaikille. Uhkakuvat kaupan kassalla ja siivoushommissa työskentelevistä ammattimuusikoista eivät silti ole väistämättömiä. Olisiko mahdollista, että muusikot työllistäisivät itse itsensä muodostamalla entistä enemmän sellaisia kiinteitä kokoonpanoja, joissa soittaminen voisi toimia enemmän tai vähemmän päätoimisena työnä? Jonkinlaista apua yhtyeiden lähtöön saattamiseksi varmasti tarvitaan, jotakin yrityshautomoa vastaavaa yhtyehautomoa tai sen semmoista.

Tässä utopiassa syntyisi runsaasti orkestereita, jotka soittaisivat erilaisia tyylejä edustavaa musiikkia. Ei siis sellaisia, jotka syystä tai toisesta joutuisivat soittamaan vain sellaista, mitä yleisö tietää etukäteen tahtovansa kuulla, vaan sellaisia, jotka tarjoaisivat valinnanvaraa konsertissa kävijälle. Mikä rikkaus se olisikaan!

Koulutuspolitiikalla voidaan vaikuttaa tulevaisuuteen sangen pitkällä tähtäimellä. Utopiat eivät toteudu soutamalla ja huopaamalla. Jännää nähdä, onnistuuko koulutuspolitiikkavene viemään meitä tuhannen kontrabasso-orkesterin maahan.

Johannes Raikas

Viritysmittarivertailu

Näinä aikoina ei enää tarvitse käydä eettistä keskustelua viritysmittarin olemassaolon oikeutuksesta, vaan siitä on tullut jokapäiväinen työväline, joka nopeuttaa ja helpottaa orkesterityöhön valmistautumista.

Testimahdollisuus tuli eteen sattumalta: oopperan bassoryhmälle alettiin etsiä uusia viritysmittareita, koska viimeksi hankitut ja käytössä olevat laitteet olivat osoittaaneet rakenteeltaan odottamattoman heppoisiksi. Jokin raja on siinäkin mitä takuuseen kuuluu. Niinpä laitteita pyydettiin useilta eri tahoilta kokeiltaviksi.

Ensi käden musta tuntuu -testien jälkeen lupavimmat pantiin vielä tekniseen testiin. Ennen tätä vaihetta raakattiin kylmästi pois ne mallit, joissa laite joudutaan kalibroimaan joka käyttökerralla erikseen ja joihin ei voi liittää kontaktimikrofonia. Finaalissa oli mukana kuusi mittaria.

Yleisesti mittarien toiminnoista

Kaikissa kokeiltavana olleissa laitteissa on 6,3 mm jakki mikrofonin liittämistä varten. Markkinoilla on saatavilla ainakin Korgin ja Seikon ominaisuuksiltaan hyvin samankaltaisia kontaktimikrofoneja, jotka on varustettu näppärällä leualla, jolloin mikin saa tallan jalkaan kiinni.

Useimmissa mittareissa on joko analoginen VU-mittari tai sitä jäljittelevä LCD -näyttö, jonka asteikko on jaettu puoliaskelen sadasosiin eli sentteihin (cent). Näyttö on useimmiten varustettu taustavalolla.

Lisäksi kaksi tai useampi Led-lamppua osoittaa onko ääni liian korkea vai matala. Joissakin malleissa (esim. Korg CA-30) valo himmenee ja kirkastuu äänenkorkeuden muutoksen mukaan, parantaen havainnollisuutta.

Joissakin LCD-näytöllä varustetuissa malleissa senteille on lisäksi oma numeronäyttönsä, mikä testaajasta tuntui hiukan kiusalliselta – hyvinkin pieni jousen paineen tai jousen nopeuden muut-

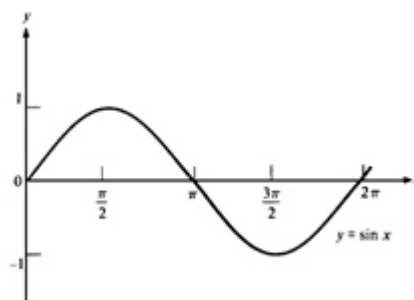
taminen vaikuttaa äkisti senttilukemaan, vaikka itse mittarin neula pysyisikin varsin rauhallisen oloisesti paikallaan.

Mittaussuorituksen valinnalla, sikäli kuin ominaisuus löytyy, näyttää olevan soitinkohtaista merkitystä, toisiin bassoihin sopii hidas, toisissa parempi tulos saadaan nopeammalla asetuksella. Toisaalta nopealla asetuksella mittari reagoi herkästi myös ulkoisiin häiriöääniin.

Kalleimmista malleista löytyy tasavireisen lisäksi valikoima muita yleisesti tunnettuja viritysjärjestelmiä. Esimerkiksi cembalistit käyttävät joskus tiettyyn sävellajiin (Es-duuri) sovitettua keskisävelviritystä, johon basson vapaat kielet voidaan mittarin avulla vaivatta mukauttaa.

Korgin OT-2:ssa on Sound back –toiminto, kone soittaa lennosta tunnistetun sävelen viitekorkeuden äänigeneraattorin avulla (generaattorin äänialueen alapuolella tarvittaessa oktaavinpari korkeammalta), jolloin äänenkorkeuden eroa voi arvioida myös korvalla. Orkesterikakofoniassa tätä toimintoa ei pysty hyödyntämään, mutta harjoituskopissa siitä voi olla iloa intonaation tarkistuksiin, varsinkin jos haluaa tutustua muihin viritysjärjestelmiin.

Siniaaltotesti

Siniaalto on yksinkertaisinta mahdollista ääntä, joka noudattaa matematiikasta tutun trigonometrisen funktion arvoja – se vaihtelee pyöreän symmetrisesti välillä nolla-yksi-nolla-miinus yksi-nolla. Puhtaassa siniaalossa ei ole lainkaan harmonisia yläsäveliä, joten sillä voidaan erin-

omaisesti tutkia mittareiden kykyä reagoida matalimpiin ääniin.

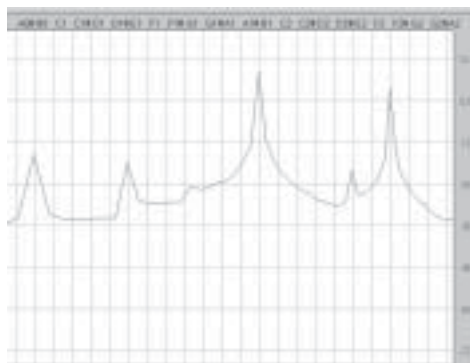
Osa testisignaaleista otettiin Hifi-lehden Testi-CD-levyltä, täsmälliset viritystason $a^1=442$ Hz mukaiset vapaiden kielten E (44,1 Hz) ja H (31,0 Hz) taajuudet taas tuotettiin Samplitude-äänenkäsittelyohjelman äänigeneraattorilla.

Useimpien mittarien teknisissä tiedoissa kerrotaan niiden toiminta-alueen alkavan sävelestä A0 (27,5 – 27,8 Hz viritystasosta riippuen). Testi osoitti, että valmistajan ilmoittamiin spekseihin ei voi ihan sokeasti luottaa, toimiva alue saattaa olla ilmoitettua laajempi tai suppeampi, tai laite voi olla epätarkka. Valitettavasti tarkempaan analyysiin ei ollut tällä kertaa mahdollisuutta, eli kyseessä on lähinnä pistokoe. Testin yllättäjä oli Yamahan TD-20, joka ylsi täsmällisesti 20 hertsiin.

Mittareiden mikrofoniesivahvistimen laatua ei tämän testin puitteissa, siis laitteita purkamatta, ollut mahdollisuutta arvioida.

Mikrofonitesti: Korg T-CM100 ja Seiko STM-20

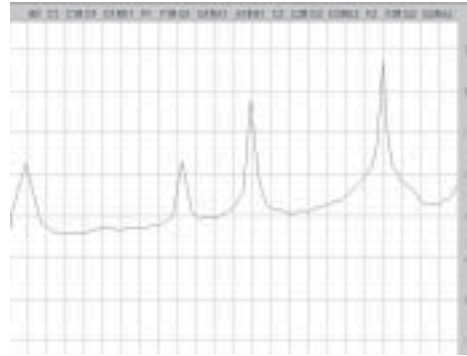
Tässä testissä DAT-nauhalle äänitettiin jousella soitettuja vapaita kieliä, ja materiaali siirrettiin tietokoneeseen digitaalisesti FFT (Fast fourier transform) –analyysia varten. Aikapula pakotti siihen, että käytettiin vain yhtä soitinta, mutta suoraan tallasta äänitettäessä mitataan lähinnä pelkkää kielen värähtelyä, joten instrumentin akustisen soinnin ei pitäisi juurikaan vaikuttaa tulokseen.

Korg: H

Perustaajuus 31 Hz, ensimmäinen ja toinen yläsävel, sekä E-kielen resonanssi (2. ja 4. piikki vasemmalta).

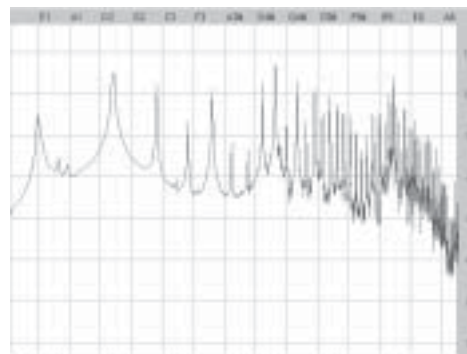
Merkittäviä eroja ei löytynyt, mutta taajuus-spektreistä voidaan nähdä selvästi, että kumpikin mikrofoni kuulee perustaajuutta sitä vähemmän mitä alemmasta kielestä on kyse. Näytti myös siltä, että H- ja E-kielillä Seiko kuulee enemmän toista yläsäveltä (Fis) kuin Korg. Mutta käytännössä mittarit kuitenkin tuntuivat tunnistavan H0-äänien moitteetta mikrofonista riippumatta.

Seiko: H

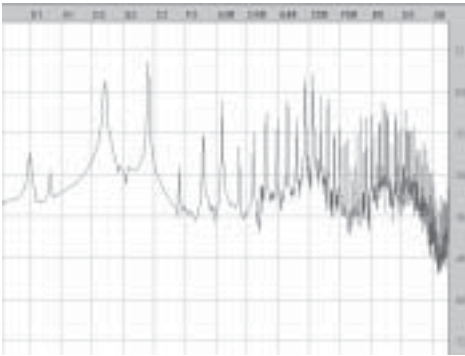
Huomaa ero 1. ja 2. yläsävelen välillä. 2. piikki vasemmalta on 50 Hz verkkohurinaa tms. Näytteet on pyritty soittamaan samalla jousen nopeudella ja paineella, ja samassa kohdassa kieltä.

Vertailun vuoksi näytteitä testattiin myös G-tune 2.02 –tietokoneohjelmalla, joka on kehitetty lähinnä kitaran virittämistä varten. Tietokoneohjelmalle basson ääni oli lähes ylivoimainen este – perustaajuuden ”kumpu” on hyvin matala, joten ohjelma hyppii ensimmäisen ja toisen yläsävelen välillä. Ohjelman kehittäjä kiinnostui ongelmasta, ja pyrkii löytämään paremmin kontrabassolle sopivan algoritmin. Samplitudella ei ole vaikeuksia erottaa matalampia taajuuksia, joten G-tunen kontrabassoversio saataneen lähiaikoina markkinoille.

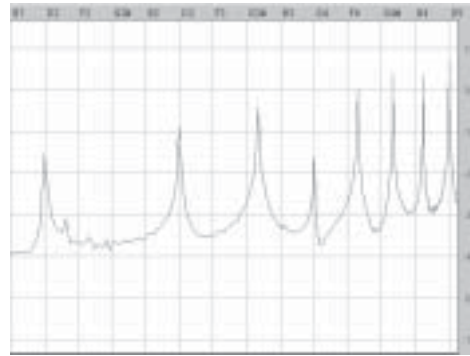

Korg: E

Spektristä voidaan myös nähdä muiden kielten resonanssit, esimerkiksi tässä A-kieli. Muiden kielen demppaamisesta voisi olla hyötyä ainakin äärimmäisessä kakofoniassa.

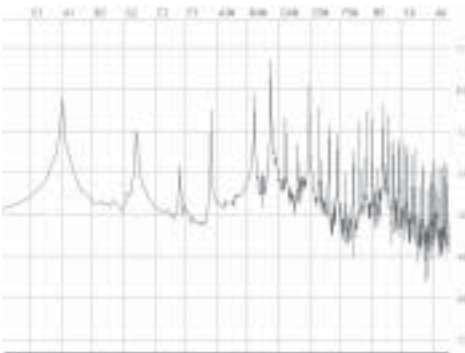

Seiko:E

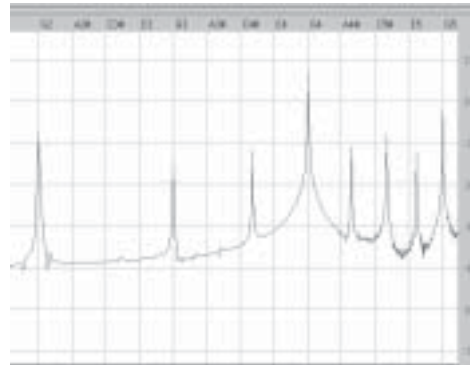

Seiko: D

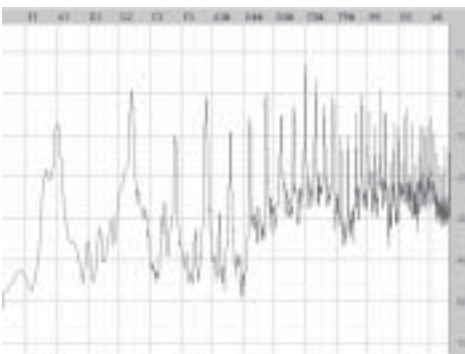
Myös E-kielen kohdalla Seikon mikki tarjoaa enemmän 2. yläsäveltä.

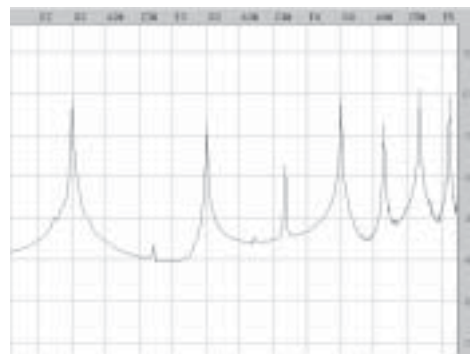
Korg: A

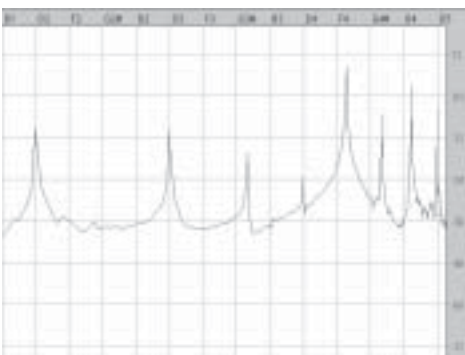
Korg: G

Seiko:A

Seiko: G

Korg: D

Korkeammalle mentäessä spektrit näyttävät jo hyvin samanlaisilta. Eri kielten kuvat ovat eri mittakaavassa; vain A -kielen osalta on koko yläsävelsarja nähtävissä.

Käytännön testeissä mikrofonien välillä ei siis ilmennyt eroja - niitä kokeiltiin myös ristiin eri merkkisten mittareiden kanssa. FFT-analyyseistä voitaneen kuitenkin päätellä, että Korgin mikrofoni reagoi mataliin ääniin jossain määrin paremmin.

Mitä kaikista viritysmittareista puuttuu, eli Rolls Royce -laatu...

- Liukuestein varustettu tukeva titaanikotelo
- Itsestään sisäänkelautuva mikrofoni johto
- analogisen VU-mittarin kalibroitiruuvi
- nahkakotelo
- kiinnitysmahdollisuus nuottitelineen jalkaan

Mittarien ominaisuudet lyhyesti

Materiaali on kerätty internetistä hakukoneiden avulla, kirjoittaja ei vastaa tietojen oikeellisuudesta. Äänten oktaavialamerkintä ja nuottien nimet noudattavat MIDI-standardia (eli B tarkoittaa H:ta).

KORG OT-12 **Orchestral Tuner**

- 27.5 Hz (A0) – 4186 Hz (C8)
- tasavireinen, Pythagoras, Keskisävel Es/ Dis, Werckmeister III, Kirnberger III, Kellner, Vallotti, Young
- Automaattitunnistus 3 nopeutta, manuaalinen, äänigeneraattori, Sound back
- Kalibrointi 349-449 Hz
- Analoginen VU-tyyppinen mittari
- taustavalolla varustettu LCD-näyttö
- 2 LEDiä.
- 2 kpl AA-sormiparisto

KORG CA-30

- 32.7 (C1) – 4186.01 Hz (C8)
- tasavireinen
- kalibrointi 410-480 Hz
- LCD-näyttö: viisari, sentit. Ei taustavaloa
- 3 LEDiä: punainen – vihreä – punainen (himmenee/kirkastuu)
- 2 kpl AAA –kynäparisto
- taskukokoinen

SEIKO ST-757

- 27.5 (A0) – 4186 Hz (C8)
- tasavireinen
- kalibrointi 410-450 Hz
- LCD-näyttö: viisari, sentit. Ei taustavaloa.
- 2 LEDiä
- 2 kpl AAA –kynäparisto
- taskukokoinen

SEIKO ST-777

- 27.5 (A0) – 4186 Hz (C8)
- tasavireinen
- kalibrointi 410-450 Hz
- LCD-näyttö: viisari, sentit. Ei taustavaloa
- 2 LEDiä
- erillinen bassokitara –toiminto: tunnistaa vain 1G, 2D, 3A, 4E, B, C
- 2 kpl AAA-kynäparisto
- taskukokoinen

SEIKO ST-1100

- 27Hz (A0) - 3951.1Hz (B7)
- tasavireinen
- kalibrointi 410-446 Hz
- VU-mittari, taustavalo
- 2 LEDiä
- 9V paristo

YAMAHA TD-20

- 27.5 (A0) – 4186 Hz (C8)
- tasavireinen
- kalibrointi 380-480 Hz
- VU-mittari, taustavalo
- LCD-näyttö, myös sentit
- 2 LEDiä
- 2 kpl AA-sormiparistoja

Valinnan vaikeus

Yhden mittarin osoittaminen parhaaksi pelkääntään tämän testin perusteella on täysin mahdotonta. Laitteita on testattava käytännössä. Lähtökohdiana oli tietysti soveltuvuus oopperaolosuhteisiin, joissa valaistus asettaa omat rajoituksensa. Vaikka pulttivalo onkin käytössä, se aiheuttaa heijastuksia, joten taustavalo on välttämätön.

Mittareita kokeiltiin monttuolosuhteissa, orkesteriharjoituksissa ja harjoitushuoneessa rinnakkain aikaisemmin käytössä olleen ja varsin hyväksi mutta kestävyydeltään heppoiseksi havaitun mallin rinnalla; tällä tavalla saatiin erittäin hyvä vertailukohta.

Yksikään markkinoilla olevista mittareista ei täytä lujuudeltaan eikä huollettavuudeltaan päivittäisen heavy-duty ammattikäytön vaatimuksia. Pienen kokonsa ansiosta Korgin CA-30 ja Seikon ST-777 malli periaatteessa täyttävät nämä kriteerit, mutta LCD-näytöstä puuttuu taustavalo ja siten näkyvyys ei ole riittävä 1,5 metrin etäisyydelle.

Seiko ST-757 on hyvin samanlainen Korg CA-30:n kanssa, mutta ala-H tuotti sille ongelmia. ST-757:lle löytyy taustavalaistu rinnakkaismalli, mutta harmiksi sitä ei tähän hätään löytynyt kokeiltavaksi.

Seiko ST-1100 on hieman neuroottisen oloinen, ja kytkimet epäloogisia - se jää helposti päälle.

Yamaha oli testin erikoisuus: sen kotelo ja ulkomuoto on yksi yhteen Korgin mittarin kanssa, mutta elektroniikassa on pieniä eroja. Yamaha TD-20 on selvästi tarkoitettu vaskisoittajan työkaluksi monipuolisten transponointiasetusten vuoksi. Hämmästyttävää oli sen ylttäminen täsmällisesti ja vakuuttavasti peräti 20 Hertsiin.

Käytännön työssä vakuuttavimmaksi on osoittautunut Korgin OT-12, nimensäkin mukaisesti ”orkesteriviritin”. Valitettavasti sen komponentit on erittäin herkkiä, eikä se välttämättä kestä ensimmäistäkään pudotusta lattialle.

Tämän testin ulkopuolelta voidaan esille ottaa vielä Korgin DT-3, joka täytyy kalibroida joka kerta erikseen. Siinä VU-mittari on korvattu LED-jäljitelmällä, joka tuntuu toimivan varsin mainiosti, joskin H-kielen kanssa se ei ole ihan sinut.

Korg DT-3

Siniaaltotestin mittaustulokset

Mittaussignaali Siniaalto (HiFi-lehden testi-CD, raidat 39-45)

Taajuudet 31.0 ja 41.4 Hz (Samplitude Pro äänigeneraattori), sini- ja sahalaita-aaltomuodot

	15	20	25	30	31.0 H	35	40	41.4 E	45
Korg OT-12	-	¹ Eb/E	OK	OK	OK	OK	OK	OK	OK
Korg CA-30	-	-	-	OK	OK	OK	OK	OK	OK
Seiko ST-757	-	-	-	OK	-1cent	OK	OK	OK	OK
Seiko ST-777	-	-	OK	OK	OK	OK	OK	OK	OK
Seiko ST-1100	-	-	-	OK	OK	OK	OK	OK	OK
Yamaha TD-20	-	² OK	OK	OK	OK	OK	OK	OK	OK

1) Tunnistettu ääni vaihteli E:n ja Essän välillä ja viisari heilahteli puolelta toiselle

2) Mittari näytti sentilleen oikein: Mittaustulos : Eb0 +38, eli Subkontra-Es + 38 senttiä.

Kielten taajuudet Hertseinä

a¹=442 H = 31,0 Hz
 E = 41,4 Hz
 A = 55,5 Hz
 D = 73,7 Hz
 G = 98,4 Hz

1 cent = Puolisävelaskel/100

Lähteet

www.korg.com
www.seiko.co.jp
www.samplitude.com
www.jhc-software.com/gtune/
www.midi.org
www.saunalahti.fi/masunta/Tuning/
www.musicbasics.com/chromtun.html
krantzj.hanover.edu/Krantz/fourier/index.html
www.fftw.org

Otavan Suuri musiikkitietosanakirja

MIDI-standardin oktaavialamerkinät suhteessa perinteiseen

(A4=442 Hz eli a¹=442)

C0-B0 Subkontra (16,5 Hz – 31,0 Hz)
 C1-B1 Kontra (32,9 – 62,0 Hz)
 C2-B2 Suuri (65,7 – 124 Hz)
 C3-B3 Pieni (131,4 – 248,1)
 C4-B4 Yksiviivainen (262,8 – 496,1)
 C5-B5 Kaksiviivainen (525,6 – 992,3)
 C6-B6 Kolmiviivainen (1051,2 – 1984,5)
 C7-B7 Neliviivainen (2102,5 – 3969,0)
 C8-B8 Viisiviivainen (8410-15876)
 C9- Kuusiviivainen (16820-)

Kiitokset

Kaikille mittareita lainanneille ja kollegoille arvokkaiden testikokemusten vaihtamisesta.

Koonnut Miika Asunta

Bassonsoitto on asennelaji!

Pieni vastatuuli ja nihkeää räntää. Myöhä ja väsy. Olipa pitkät treenit. Ja pitikin vahingossa nousta bussista pysäkin liian aikaisin, ihan niin kuin koti ei muutenkaan olisi tarpeeksi kaukana. Viisikielinen painaa vasenta olkapäätä. Se on niin iso, että joudun nojaamaan oikealle, jotta se ei raahaisi maata. Ja kun pääsen kotitalolleni, joudun kapuamaan neljänteen kerrokseen, sillä hissiähän ei ole. Onnittelen itseäni nerokkaasta soitinvalinnastani.

Yhtäkkiä pusikosta ilmestyy epämääräinen mies. ”Kato, piano!” mies tokaisee ja jatkaa matkantekoaan muina miehinä. Minua hymyilyttää. Taitaa tämä sittenkin olla ihan siedettävää. Mieleeni muistuu mummo, joka kahvilassa ihasteli bassoani. ”Sulla on iso ystävä! Se ei osaa puhua, mutta se osaa soittaa, ja se on paljon se!”. Ja eräs pieni tyttö, joka katseli roudauspuuhiani kummastellen ja sanoi isälleen ”Kato isi, tonne mahtuis vaikka kaikki kissat ja tytöt! Ja taloyhtiön mies!”. Juttuja onkin vaikka kuinka paljon. Siinä muistelllessani huomaankin olevani jo kotiovella. Huh huh. Selvittiinpä tästäkin.

Yksi oleellisimmista basistin ominaisuuksista on oikea roudausasenne. Toiset kehittelee kaikenlaisia roudausvekkottimia. On nähty jos jonkinlaisia renkaita, kärrejä remmejä... Mutta kipua siinä sitten käreiden kanssa raitiovaunuun tai rullaa renkaalla portaita ylös. Aina sitä bassoa kuitenkin saa kantaa... Bassonsoitosta innostuneille henkilölle voisikin kehitellä soveltuvuustestin, jossa henkilölle annettaisiin basso selkään ja eikun kierros talon ympäri. Jos sen jälkeen vielä bassonsoitto innostaa, niin hyvää ainesta olisi basistiksi!

Mutta on roudauksessa jotakin mukavaakin. ”Paljon toi painaa?”, ”Miten noin pieni tyttö jaksaa?”, ”Onpa tytöllä iso kitara”, ”Onks toi kallis?”, ”Soitaksä jossain bändissä?”. Ihmiset ovat uteliaita. Kynnys aloittaa keskustelu basistin kanssa on oleellisesti matalempi kuin normaalin ihmisen kanssa. Ei auta muu kuin hymyä huuleen. Voimmehan me aina muutaman ihmisen päivää piristää. Ainakin minun kokoista pientä tyttöä katsellaan hilpeästi kun viipotan ohitse basson kanssa.

Henrika Fagerlund

Vuoden basisti 2003: Simo Väisänen

Vuonna 1987 aloitettu, mutta sittemmin unoh-
tunut perinne Vuoden basistin nimeämiseksi on
päätetty elvyttää.

Niinpä vuoden 2003 basisti on Berliinin filhar-
monikkojen orkesteriakatemiassa opiskeleva
Simo Väisänen.

Simo on 23-vuotias Hyvinkään musiikkiopiston
kasvatti, joka aloitti opinnot Jussi Javaksen
johdolla Sibelius-Akatemiassa vuonna 1997.
Hän siirtyi Berliiniin professori Michael Wolfin
luokalle vuonna 2000, ja edelleen filharmonik-
kojen orkesteriakatemiaan viime vuonna.

Simon haastattelu pyritään saamaan seuraavaan
Kontra-C:n numeroon.

Sitä odotollessa voit käydä kuuntelemassa vaik-
kapa Bottesinin Tarantellaa osoitteessa
www.wolfbass.com. Sieltä edelleen ”former
students” (entiset oppilaat), josta löytyy linkki
Simon sivulle. Kuuntelua varten tarvitset Real
Player -ohjelman.

Kuuntelun lomassa kannattaa tutustua myös
prof. Wolfin kuvagalleriaan, sivusto on muuten-
kin todella monipuolinen.

Lisätiedot/linkit:

www.wolfbass.com

www.berlin-philharmonic.com

www.real.com

Uutta suomalaista musiikkia basistien repertuaariin:

Eero Kesti:

KONSERTTO KÄYRÄTORVELLE, KONTRABASSOLLE JA ORKESTERILLE

Kantaesitys 12.03. 2003 klo 19 Kotka,

uusinta 13.03. 2003 klo 19 Kouvola

Janne Laine, cor
Petri Mäkiharju, db
Juha Nikkola, cond
Kymi Sinfonietta

Virikkeiden haussa Brittimaasta

Osallistuin BIBF:n (The British & International Bass Forum) järjestämään Bass Fest -tapahtumaan 2. - 7.4.2002 Iso-Britanniassa Newburysissä, joka sijaitsee noin sata kilometriä Lontoosta Oxfordiin päin. Tapahtumapaikkana oli viihtyisiä Downe House school, tyttöjen sisäoppilaitos, jonka varsinaiset oppilaat olivat tuolloin pääsiäislomalla.

Tapahtuma oli kontrabassoleiri, joka oli suunnattu ensisijaisesti 12-13 vuotiaille kontrabasson soittajille, mutta käytännössä oppilaat olivat n. 6 - 50 vuotiaita. Opetus oli pääasiassa ryhmäopetusta. Ryhmien ohjauksen lisäksi opettajat pitivät joitakin yksityistunteja ja esiintyivät iltaisin solisti- ja kamarikonserteissa oppilaille. Esitteessä tapahtumaa kuvattiin bassojuhlaiksi, jossa on tarjolla työpajoja, klassista ja modernia musiikkia ja improvisaatioita elävänä innostavassa ympäristössä sekä mahdollisuus esiintyä myös itse solistina ja kamarikokoonpanoissa.

BIBF järjestää bassoleirejä myös ainakin Hollannissa ja Tanskassa. Opettajina toimivat ainakin David Heyesh (UK) ja Peter Leerdam (Holland) suurimmilla leireillä myös muita. Tällä kertaa mukana olivat myös virtuoosimainen Thierry Barbe (France), täsmällisen professorin oloinen Jeff Bradetich (USA), tanssijamaisesti soittava Mette Hanskov (Denmark) ja Teppo Hauta-aho, jota leirin johtaja David luonnehti seuraavasti: ”Suomesta on lähtenyt maailmalle muutama

kova juttu: Joulupukki, Sauna ja Teppo Hauta-aho”.

Tapahtuman ohjelma tiivistettynä:

- Opettajia 6, oppilaita 34, joista viisi ryhmää.
- Konsertteja kahdeksan, noin 14 h.
- Ryhmätyöskentelyä pienryhmissä n. 19,5 h joista 4 h warm up, 2 h tekniikkaa, 8½h ohjattua kamarimusateosten harjoittelua, 5 h itsenäistä itsenäistä ryhmätyöskentelyä. Opettajat ohjasivat ryhmiä vuorotellen.
- Henkilökohtaista opetusta yhteensä vain 6 h (vain nopeimmin varanneet pääsivät)
- Luento J. S. Bach soolosellosarjan soittotavoista, tempoista ja fraseerauksesta 1,5 h
- Kyselytunti 1,5 h

Ajatukseni oli alunperin mennä seuraamaan pelkästään opetusta ja löytämään minulle uusia toimivia opetusmateriaaleja, joita voisin käyttää opetuksessani, mutta näiden lisäksi soitin ja esiinnyin sitten myös kamarimusiikkiryhmässä. Alkupäivinä osallistuin useampaankin ryhmään, joista valitsin sitten ryhmä Bottesinin. Ryhmään osallistui yhdeksän soittajaa jotka olivat ammattipiskelijoita, ja pitkällä olevia harrastajia. (esimerkiksi Rotterdamin konservatorion toiselta vuosikurssilta pari). Valitsimme esitettäväksi

Kuvassa ryhmä Bottesini

Sibeliuksen Finlandian! ja vähän soulahtavan Osbornen Blue Sunday. Tällainen ohjattuihin bassoryhmiin näin voimakkaasti perustuva kamarimusiikki leiri oli minulle uusi kokemus. Kallio-Kuninkalassahan on järjestetty joitakin kertoja pienemmässä mittakaavassa vähän saman suuntaista.

Ruoka- ja kahvipöytä keskusteluissa oli tilaisuus kollegiaaliseen reflektioon leirin opettajien kanssa, ja ihmettelimmekin joukolla esimerkiksi kovasti miksi HITOSSA paahtoleivät jäähydyttään aamiaisella sikäläisittäin oikein telineissä ennen tarjoilua! Kyselin lisäksi kollegojen mielipiteitä esimerkiksi pivot tekniikan ja vibraton opettamisesta. Jeff Bradetich piti mielenkiintoisen luennon Bach soolosellosarjasta nro 1. Luennolta sain hänen toimivan tuntuisen transkription ko. sarjasta, hyvät sormitukset ja kaaritukset.

Tapahtuma tarjosi opettajien maratonkonserttien myötä myös rautaisannoksen bassolle/bassoille sävellettyä musiikkia, uusia teoksia tuli tutuksi kymmeniä. Oli myös mahdollisuus kuulla hyvin erilaisten taiteilijoiden esityksiä ja huomata, miten erilaisia näkemyksiä kontrabassonsoitosta voi olla, ja miten paljon näkemys ja persoonallisuus käytännössä vaikuttavat soittoon. Konser-teista jäi erityisesti mieleen ainakin kustannettavaksi tuleva Tony Osbornen Blue Suite kontrabassolle ja pianolle. Uusia opetusmateriaaleja

löytyi kohtuulliseen hintaan runsaasti, lähinnä kappaleita ja kamarimusiikkia. Tapasin myös Kontrabassonrakentaja Payl Pryantin sekä säveltäjä Tony Osbornen. Soitin viikon ajan kahta Paulin tekemää miellyttävä-äänistä kontraa, koska oma soitin oli kotona.

Tapahtuman johtajalla David Heyesillä on myös Recital music niminen kontrabassonuotteihin keskittynyt kustantamo, jonka käyttökelpoisia materiaaleja oli tapahtumassa käytössä ja myytävänä. Kustantamolla on esimerkiksi kunnianhimoinen tavoite tilata, luoda, kustantaa ja levyttää yli sata uutuutta kontrabassolle kymmenen vuoden aikana!!!

P.O. BOX 151 , ALDERSHOT, HANTS
GU12 7YQ, GREAT BRITAIN
E-mail: david.heyes@lineone.net
Tel/Fax. +44 -1252 - 319610

Hyvä sää ja linnamainen miljöö antoivat loppusilauksen antoisalle reissulle. Suosittelen!

Räsäsen Kari

PS. Kyllä tutkivat tarkasti nahkaista jousikoteloani ja sen teräsvahviketta Heathrown lentokentän turvatarkastuksessa, ennen kuin pääsin kotiin lähtevään lentokoneeseen.

Suomen kontrabassoklubi ry.

Sääntömääräinen kevätkokous

Paikka: Riihimäen musiikkiopisto, Valtakatu 10, Riihimäki

Aika: lauantaina 5.4.2003 kello 15.00

Käsiteltävät asiat:

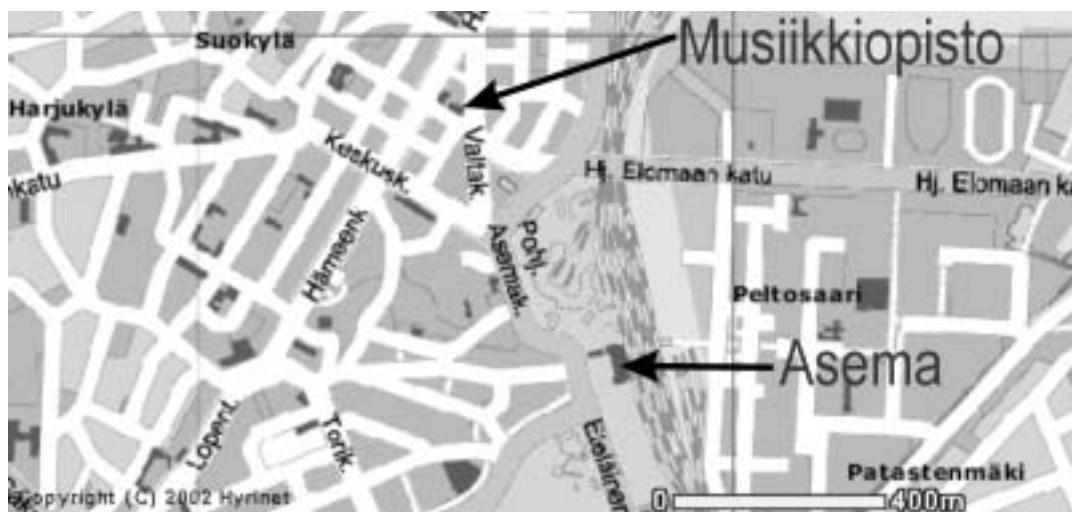
Sääntöjen 10§:ssä määrätyt asiat, sääntömuutos ja sääntömuutoksen ylimenokauden toteuttaminen, sekä muut mahdolliset asiat.

Kokouksen jälkeen matinea.

Tervetuloa!

Hallitus

Kartta ja ajo-ohjeet löytyvät internetistä: kunta.riihimaki.fi/rmo/

mustavalko kontrasti

D'ADDARIO Helicore 125 €

Orchestral Series (light/medium/heavy)

Solo Series (medium)

Hybrid Series (medium)

Pizzicato Series (medium)

SONATA 1.665 €

Kokopuiset kompletit
koot: 1/8 - 3/4

PIRASTRO Permanent 145 €

Orchestral-kielisarja

SONATA 185 €

Laadukas 4/4 topattu
Gig Bag

CARBOW alk. 890 €

Hililikuitujouset

SONATA 82 €

Jousikotelo suojuksella
ja olkaremmillä

S.D.SYSTEMS 132 €

PU-4 mikrofoni
(4 erillistä mikrofonia)

Tarjoushinnat sisältävät alv:n 22%

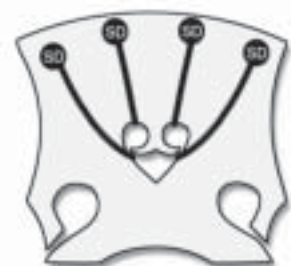
Tutustu Jousisoitinosastomme
laajaan valikoimaan!

D'Addario

PIRASTRO
PERMANENT

S.D. SYSTEMS
INSTRUMENT MICROPHONES

Woodwinds

tarkoittaa kontrabassoja ja sen tarvikkeita.

Pikkubassopaketit
(1/10, 1/8 ja 1/4) alk. 1430 e

Unkarilainen 3/4 paketti 1650 e

Lukuisia erikokoisia kontrabassoja aina
tarjolla, myös vanhoja soittimia

Runsas valikoima jousia, stakkeleita,
kielenpitimiä, talloja, pinnapuita,
otelautoja, viritysmekanismeja,

Tiedustele

Vastaamme kernaasti
kysymyksiisi

Woodwinds Ky

Albertinkatu 17, 00120 Helsinki

puh. 09-6812 150

fax 09-6812 1555

email matti.helin@woodwin.pp.fi

internet www.woodwinds.fi

avoinna ark. 10-17, la 10-14
ma suljettu

Tervetuloa!

